

גיליון מס' 22
שנה 83
ח' באלול תש"ף
28.8.2020

פנימי דבר

בקר יום ראשון. השעה היא: שש.
אמא קמה... נחשו... כבר ברבע לחמש,
נהצה את התלבשת האחרונה
בפעם המי יודע כמה,
הלכה להסתכל שנית,
אם במקרה בתי כבר קמה...

וישבה לחכות שתהיה השעה
שבע פחות עשרה,
כי היום הולכים לכתה אלף
וזה ממש מארע.

אמא מתרגשת.
מה אפשר לעשות?
מה שקצת מרגיע,
זה שכל האמהות
מתרגשות.

אבא,
אמא, בת ובן,
בשבע ושלשים,
כבר עומדים ליד השער
מתרגשים ומתביישים...

יום ראשון ללמודים,
פעוטים עם ילקוטים
עומדים ועומדים, זה בזה מביטים ---
הלואי ועד סוף בתי יוד-בית,
ישארו כל כך שקטים...
מה שלא בטוח בכלל.

- עלון פנימי -

עריכה, הקלדה ועיטור: כרמלה

עיצוב: Egg Design

alonimshaarhagolan@gmail.com

חריזה אחר

12/8/2020

משתתפים: אורה אלון, אליעזר לסקה, רותם קידר, שלמה שגיא, הלל צרי, צאלה גיצין, זיו בן סירה, נילי ארזי, יואב גולן, רויטל זוהר, אלי עמוס, אילן אופיר ורמי יעקב.
לא נכחו: נעמי מור, דגנית חי, אביב לשם, חדוה שקד
מוזמנים: ענת לשם, אבי זעירא, ברק עברי
יו"ר ועד הנהלה: אורה אלון

1. קצבאות ביטוח לאומי - מענק מיוחד בגין מגפת הקורונה

מציגה ענת לשם: מענק מיוחד זה, שהועבר בשל מגפת הקורונה, הועבר לחשבונם של החברים בשל העובדה שלא ניתן היה להעביר את המענקים לחשבון הקיבוץ כנהוג לקצבאות אחרות. סך המענק לכל חברי הקיבוץ הינו בסך של 275 אלש"ח.
בדיון עלו גישות שונות לעניין השימוש בכספים. הנהלת הקיבוץ רואה בכספים אלה כחלק מכיסוי גרעון התקציבי שנגרם בשל מגפת הקורונה. ואילו חברים שהגיעו לדיון הציגו את עמדתם האישית, כגון: המענק צריך לעבור לחבר או שיש לתרום את הכספים לעמותות, ארגונים או אזרחים קשי-יום.
לאחר דיון החליטה המזכירות ברוב קולות: **כספים אלה שייכים לקיבוץ כמו קצבאות ואו מענקים אחרים שנכנסים לחשבון הקיבוץ.**

2. הצעה לצמצום עלויות בקהילה

מציגה ענת לשם: במסגרת הדיונים שהתקיימו בעת האחרונה, שמטרתם העיקרית הייתה התייעלות וצמצום עלויות בקהילה ובעסקים בגלל הגירעון התקציבי הצפוי בשל המצב. המזכירות המצומצמת ראתה לנכון להביא בשלב זה את ההצעות הבאות לצמצום מידי ללא גגיעה ממשית בחברים. להלן פירוט ההצעות:

- 1.1 העברת קצבאות הביטוח הלאומי לחשבון הקיבוץ חיסכון בסך 275 אלש"ח.
- 1.2 סגירת חדר האוכל לארוחת בוקר מאמצע אוקטובר ועד לינואר 2021 חיסכון של 100 אלש"ח
- 1.3 בריכת שחיה - סגירת הבריכה בחודשי החורף. הקטנת הוצאות בסך של 200 אלש"ח.
- 1.4 סה"כ צמצום תקציבי של כ-575 אלש"ח..

חשוב להדגיש, שההצעה זו הינה בנוסף לכל מיני פעולות חיסכון שנעשות ע"י הנהלת הקיבוץ ומנהלי הענפים והפעילויות לצמצום בהוצאות.

לאחר דיון הוחלט: **להעביר את ההחלטה לגבי שלושת הנושאים לציבור בהצבעה בקלפי על כל נושא בנפרד.**

3. החלטה על משיכת עודפי קרן מילואים

מציגה ענת לשם: כבכל שנה נדרשת המזכירות הרחבה לקבל החלטה בנושא עודפי קרן המילואים, בכפוף לדיון מקדים המתקיים בוועדת פנסיה בסיוע יועץ הפנסיוני של הקיבוץ

(אריה שטראוס מ"סט פוינט") להלן החלטות הועדה כפי שהוצגו בישיבה:

א. משיכת העודף הכספי מקרן מילואים ב-2020

בסיום שנת 2019 עמד העודף בקרן מילואים על 1.9 מלש"ח. הנהלת המשק מעוניינת למשוך עודף זה. למרות שכבר היום נוצר עודף חדש בקרן בגלל פטירה של ארבעה חברים ב-2020. החלטה: המזכירות הרחבה מאשרת משיכת 1.9 מלש"ח מקרן מילואים.

ב. ייעוד הכספים שיימשכו מהקרן

חברי הוועדה ביקשו שני שימושים לייעוד הכספים שיועברו מקרן מילואים. החלטה: מזכירות רחבה מאשרת את המלצת ועדת פנסיה לעניין השימוש בעודפי הכספים אשר ישמשו קודם כל להשלמת גרעון לפורשים מ-2019 שהתקציב לא הספיק להוצאתם לפנסיה לפני שנה. יתרת הסכום תשמש להקטנת גרעון קרן נאמנות.

4. דיווחים והודעות

תשלום שבת - המזכירות הרחבה אישרה תשלום שבת לפנסיונרים אשר ימלאו מקום באכיפת הוראות הכניסה לחד"א, בריכה וכו' בשל מגפת הקורונה.

רשם: רמי יעקב, מזכיר

אוסף הבולים של מיכה מרגלית ז"ל

מיכה השאיר אחריו אוסף בולים עשיר עם דגש על בולי דאר ישראל, בולים מכל העולם ואוסף מעטפות יום ראשון. מיכה ביקש לתת את האוסף לילדי שער הגולן ואנחנו ראינו בזה מתנה יפה שיש להנגישה לעיון וללימוד עבור הילדים. בכוונתנו ליצור ארון ויטרינה שיוצב בחדר העיון בספריית הקיבוץ ויוכל להכיל אוספי בולים נוספים מעזבונם של חברים. אני מחפש חבר או חברה, פנסיונר/ית או מתנדב/ת שמוכנים להכין את האוסף לתצוגה, החל במיון, ועד סידור כרונולוגי באלבומי בולים חדשים, ההכנות ועבודת המיון יתבצעו בסטודיו, על שולחן גדול הפנוי לכך. בתודה מראש,

דורון רות

"גולן" נותן פייט לקורונה

הייצור נמשך, הלקוחות בישראל ובעולם מביעים אמון,
אך השוק מתנהל בתחושת אי-וודאות גדולה.

ראיון עם עודד שביט, מנכ"ל גולן מוצרי פלסטיק - אביב לשם

מה המצב ב"גולן"? השאלה הזו עולה בראשם של רבים מחברי הקיבוץ בתדירות משתנה. זה טבעי, יציבות או צמיחה ב"גולן", או בשמו המלא חברת "גולן מוצרי פלסטיק", היא ביטחון לקיבוץ. "גולן" היה ועודנו מקור ההכנסה העיקרי שלנו, כרית הביטחון, המשענת, מקום עבודה ומקור גאווה במפעל מצליח עסקית, עם מוצרים ייחודיים ברמה עולמית, עם יותר מ-50 קווים המייצרים למעלה מ- 50 מיליון מטר צינור בשנה.

הפעם ביקשתי לשמוע מה המצב ב"גולן" מפי הגבורה, מהמנהל, עודד שביט. הוא בן 57 ומכהן בתפקיד כבר 12 שנים. עודד מתגורר בקרית טבעון, הוא נשוי ואב לשני ילדים, בן קיבוץ גבת, בוגר תואר ראשון במשפטים ותואר שני במנהל עסקים. הראיון נערך בימים של שיח ער על הקורונה והשפעותיה.

לדבריו, השינויים שנכפו על "גולן" עקב המשבר העולמי הם בעיקר ברמה הטקטית, למשל, צורך בהתאמת שירותים עקב המצב החדש, או התאמת מוצרים שמספקת "גולן" ללקוחותיה. "אולם בשונה ממפעלים אחרים, אנחנו לא נאלצנו להמציא את עצמנו מחדש. ייצור צנרת, לכל השימושים, נמשך כל החודשים האחרונים. יש ביקוש לצנרת שלנו", מסביר המנכ"ל.

- איך שומרים על קשר עם לקוחות בימים האלה? האם נעשים ניסיונות ליצור קשר עם לקוחות ושווקים חדשים? האם שנייתם אסטרטגיה שיווקית בימים של מגיפה עולמית?

הקשר עם לקוחות קיימים בארץ ובחו"ל נשמר כל הזמן, בעיקר בזכות התקשורת הדיגיטלית המאפשרת לדבר ולהציג את הדברים כאילו זו פגישה פנים אל פנים. ככלל, אני יכול לומר שעם הלקוחות הקיימים לא הייתה בעיה להמשיך. האילוצים של קשר ב long distance אף הביאו איזשהו סוג של התייעלות, כי הם מביאים את הצדדים לחתור מהר יותר לתכל'ס. הקשר עם לקוחות וסוכנים קיימים נמשך תוך שהוא נשען על היכרות ואמון שנבנו עם השנים. כך גם עם לקוחות השוק המקומי, בזכות קשר שבבסיסו אמון ושירות טוב, ואינטרס משותף לחצות בהצלחה את תקופת המשבר. עם לקוח חדש קשה יותר להתחיל קשר בימים אלה. אחת התובנות שלנו מהתקופה הזו היא חשיבות קיומן של חברות-בנות, שיש לנו בחלק ממדינות העולם. לנו, מישראל, קשה לשמור על קשר עם לקוחות וספקים במדינה מעבר לים. לעומתנו, העובדים שלנו בחברה-בת של "גולן" הם מקומיים, מכירים ומעורים תרבותית, קל להם יותר לרקום קשרים חדשים בימים כאלה. אני רואה בזה סיבה נוספת לקיים ואף להרחיב את תחום חברות-הבנות.

- "גולן" היה מפעל מוטה ייצוא בעבר. איך משפיע המשבר העולמי על הייצוא, ההזמנות, ושינוע התוצרת למדינות היעד?

יש הרבה השפעות. תחילה הייתה השפעה לוגיסטית, כל מדינה ביצעה מהלך של התאמת פעילות התעשייה להנחיות השמירה על הבריאות. יש שווקים שנסגרו זמנית, אחרים נותרו פתוחים. סגירת שווקים העלתה אצלנו את חשיבות קשר ופעילות עם לקוחות במדינות רבות. השונות בהנחיות ובנסיבות בין הארצות היא רבה. אסור לנו להיות תלויים בלקוח או בשוק אחד. כאן החוסן של "גולן" בא לידי ביטוי בביזור ובהיקף הלקוחות. מבחינת פעילות כלכלית - כל הלקוחות עובדים, גם אם חלקם בהיקף נמוך יותר. בחלק מהמדינות המיתון כבר מוחשי. יותר מדאיג אותנו מה צופן הטווח הבינוני מאשר הטווח המיידי. בישראל, למשל, אנחנו חוששים ממיתון בענף הבנייה שיגיע עקב משבר פוליטי ואווירה כללית של אבטלה מאמירה והרבה אנשים שלא יוכלו לעמוד בהתחייבויות הכספיות שלקחו. ההשפעה המצטברת של זה מאוד קשה לחיזוי, למשל. האם יהיו בחירות? האם יחדשו את הסגר בגלל הקורונה והשפעת, שמאיימות להתפרץ בחורף? כרגע המצב סביר, אבל אלמנט אי-הודאות גדול. זה משפיע על כולם. כל השוק מתנהג תחת אי-הודאות, אנשים חוששים, לוקחים פחות התחייבויות, מפעלים נזהרים מלחדש מלאי. ההתכווצות מורגשת. זו אווירה חמוצה שעלולה לייצר מיתון ארוך, ולהשפיע גם על מי שמתנהל "עם הראש מעל המים". בכל מקרה אנחנו נערכים לכל תרחיש.

- מה התשובה שלכם למצב המתמשך?

לצד האיומים, אנחנו מחפשים את ההזדמנויות. אנחנו משקיעים בפיתוח העסקי ומשתדלים לא לעצור השקעות ופיתוח לטווח הארוך. אנחנו עוסקים בשיפור תהליכי ייצור ומשקיעים בחיזוק אלמנטים של שיווק. עשינו מהלך של חיסכון ובתוכו קיצוצי שכר, שזה מהלך שיש לו חשיבות ומשמעות מעבר לחיסכון הכספי. החלטנו לעשות את זה מתוך ידיעה שתשלומי שכר אפשר לתקן רטרואקטיבית, כך שאם החששות יתבררו כמוגזמים נוכל לשנות ולתקן, אבל העדפנו לעשות את הצעד כעת ולא מתוך משבר. ביצענו קיצוץ לעובדים עם שכר בינוני וגבוה, וזה הכניס את כל המערכת למתח חיובי, כיוון שזה הראה לכל העובדים שכולם לוקחים חלק במאמץ, כולם חלק מהתגובה למציאות המיוחדת שנכפתה עלינו. המהלך זכה לתמיכה ושיתוף פעולה של 99% מהעובדים, ואני רואה בזה הבנה של כל עובדי "גולן", אמן במהלך ותחושות של מחויבות ו"שכולנו באותה הסירה". מבחינתנו כהנהלה, שזה רק מגדיל את תחושת המחויבות שלנו לעשות כל מה שצריך שהמפעל יצליח ונוכל להחזיר את המצב לקדמותו. אגב, החזרת שכר רטרואקטיבית עשינו בתקופת המשבר הכלכלי ב-2008. גם ההיענות למהלך מצד הקיבוץ, שמייצג את עשרות העובדים חברי הקיבוץ הייתה חיובית. מבחינת ההזדמנויות שאנחנו רואים בתקופה הזו, חשוב לציין גם השקעה בפיתוח העובדים ובכושר התחרות שלנו מול המתחרים. זה נעשה מתוך הבנה ברורה שללא השקעה נישאר מאחור.

- איך מתנהלת העבודה במפעל?

עשינו שורת צעדים מתחייבים מהנחיות תו סגול ושמירה על בריאות העובדים, ביניהם סידור המשרדים עם שמירת מרחק, ועובדים רבים עברו לעבוד מהבית. יש בכך יתרונות, כיוון שנחסך זמן יקר של נסיעות על הכבישים אל העבודה וממנה הביתה. עובד שלא צמוד למכונה או מכשור יכול לעבודה מהבית, שם שעות העבודה גמישות יותר. זה יצר מצב שכולם מרוויחים - גם המפעל וגם העובד. ככלל זה שיפר תחושות ולא פגע במחויבות לארגון. פעולה נוספת היא יצירת נוהל שימוש מושכל במסכות. יש חוקי מדינה, ואנחנו חייבים לעמוד בהנחיות, אולם עבודה ליד מכונה בחום הגדול עם מסכה על הפנים יכולה לגרום לעובד לנזק גופני ממש, לכן עשינו נהלים מותאמים לסוג העבודה ולצורך לשמור הן על הנהלים והן על בטיחות העובדים, כדי למנוע הדבקה ונזק גדול.

- האם משבר הקורונה הביא גם הזדמנויות חדשות?

בשוליים בלבד. אם חברה מתחרה נכנסה לקשיים זו הזדמנות ל"גולן". זה קיים. הזדמנות נוספת שזיהינו שבתקופה האחרונה - גדל הביקוש למוצרים שאנחנו מספקים לצד הצנרת. אך לא מעבר לשתי אלה. כאמור, זו תקופה שמצריכה הרבה ערנות. אנחנו עוקבים ומשפרים פעילות בתחום הפיתוח העסקי ואת התאמת המוצרים הנלווים, במצב המיוחד בו כל המשק נמצא.

- לאן מתפתחת "גולן מוצרי פלסטיק"?

הכיוון שאליו אני ושותפיי מובילים הוא של חברה גדולה יותר, עם יותר חברות-בנות, גוף כלכלי רווחי עם פעילות מגוונת בכל העולם. התחומים שאנחנו פועלים בהם נמצאים בצמיחה, וזו סיבה לאופטימיות. בשנים הבאות נייצר ביותר מקומות ונמכור ביותר מדינות ושווקים. "גולן" תהיה יותר גלובלית. השקל כמטבע מתחזק בשנים האחרונות, ובצד עובדה זו עלויות הייצור גדלות. שני אלה ביחד מציבים תמרור שמסמן לנו אולי את המעבר לייצר במדינות אחרות. בעבר חשבנו שהקושי המרכזי בו ניתקל יהיה לייצא את הצינור מישראל בגלל סיבות של עלויות השינוע וייצוא או חרם פוליטי על ישראל. בינתיים השתנו התנאים, ואנחנו ערים לתמורות מקומיות וגלובליות, המביאות אותנו לחשיבה על אלטרנטיבות לייצור בישראל. יכול להיות שבגלל התחזקות השקל וזינוק בעלויות הייצור, נאלץ לייצר את צנרת "גולן" במדינה אירופאית גם עבור השוק הישראלי.

- במצב כזה, מול מי תהיה התחרות?

התחרות תהיה מול יבואנים ולא דווקא מול יצרנים. התהליך הזה יכול להתרחש בתוך כמה שנים. זה מחייב אותנו להתייעל, להשתפר ברמת המיכון והאוטומציה והגדלת תפוקות, אך זה לא מחייב פיטורי עובדים. זה יעזור לנו להתמודד גם מול יבוא זול של צנרת. בסך הכול הייבוא של צנרת לארץ כיום הוא שולי, מבחינה כמותית, אך ההיקף יכול לזנק ואנחנו עוקבים אחרי זה.

- במה אנחנו טובים יותר מאחרים?

אני חושב שמעבר לצינור איכותי, אמין, קיים הערך המוסף שאנחנו מציעים ללקוחות שלנו, ובכך אנחנו שומרים על בידול מאחרים. למתחרים יש צינורות טובים, אבל אנחנו מציעים מעבר לאיכות ואמינות של צינור, מעטפת לוגיסטית שלמה, "חבילה" שהיא מעין "תעודת ביטוח" ללקוח. זה צינור, ובצידו מערכת עם ניסיון של עשרות שנים, ותק, הדרכה, שירות ואחריות. זה היתרון שלנו על אחרים. הלקוחות שלנו נשארים ואחרים מצטרפים, וזה מתרחש בשוק של מתחרים טובים ותחרות עזה. יחד עם זאת, אנחנו יודעים שאף לקוח לא בכיס שלנו לתמיד. חייבים להישאר טובים.

- אתה אוהב את "גולן"?

מאוד. אני פה כבר 12 שנים. אני אוהב את "גולן", כי היא חברה מאוד מעניינת, והאתגרים פה הם ברמה הכי גבוהה - עסקית, יצרנית אנושית. האנשים פה נהדרים, מחויבים עד עמקי נשמתם, עם דרייב פנימי לקדם את המפעל. גם הקשר לקיבוץ, שאני מכיר מצוין, מוסיף לכולנו עוד עניין.

- שער הגולן כבעלים הוא פרטנר טוב?

עוד לפני הקיבוץ, אני רוצה להגיד על עובדי "גולן" משער הגולן, שאנחנו באמת מאוד שמחים על כל חבר קיבוץ שעובד במפעל. הם מחויבים, דוחפים את "גולן" קדימה. לצערי, אין מספיק עובדים מהקיבוץ. אני הייתי שמח, לדוגמא, שהקיבוץ היה מחליט שבני י"ב היו עושים משמרות בייצור, לומדים את התהליכים, שומרים איתנו על קשר לאורך הצבא, ולנו זה היה יוצר עתודה ניהולית. אנחנו פתוחים ונשמח לכל חבר קיבוץ שרוצה להתמודד על כל משרה נדרשת.

הקיבוץ הוא בית - בית מצוין. יש קיבוצים שרואים את המפעל כמקור רווח ומחפשים משלב מסוים הזדמנויות נוחה למכירת שליטה או בעלות. כאן ההסתכלות של אנשי הקיבוץ בהנהלה ובמחלקות היא לטווח ארוך, במושגים של המשכיות ורצון לפתח ולהעצים, ואני

מאוד מתחבר לזה. זה מדרבן. תראה, תמיד יש מתחים ואתגרים, יש מחלוקות, זה טבעי ואנושי אבל הבסיס הם ערכים משותפים ומערכת יחסים הבנויה על אמון ורצון משותף להצליח. יחסי האמון עם הקיבוץ מייצרים לנו מוטיבציה לגדול. התמזל מזלי ואני מתעורר מדי בוקר עם "שיר חדש בלב" גם בזכות העבודה ב"גולן".

משולחן משאבי אנוש

חדוה שקד

חברים, שלום,

הזמן טס, והנה עברו להם יותר משבעה חודשים מאז נכנסתי לתפקידי בשער הגולן. התחלתי בינואר, ככה ל"טעימות" בהיקף של יום בשבוע, ובדיוק כשפרצה סערת הקורונה סיימתי במקום עבודתי הקודם ונכנסתי במלוא המרץ לשלושה ימים בשבוע.

לכן במקביל להיכרות שגרתית וראשונית של כניסה לתפקיד, שכוללת פגישות עם החברים, המנהלים, השכירים, הענפים, הפעילויות, התקנונים והנהגים, נאלצתי גם להתמודד עם המשבר - להוציא עובדים רבים לחל"ת, ללוות ענפים בתהליכי ייעול והתאמה למצב, ללוות את עובדי החוץ שהוצאו לחל"ת, ולצערנו, גם להיפרד מעובדים. וזאת, כמובן, בנוסף לשוטף ששוטף, לאירועים שדורשים טיפול דחוף ולנושאים רבים שרוצים לקדם.

זו תקופה מאוד ייחודית, משברית ומלאה חששות ואי-ודאות, אבל אני עדה גם להוכחה לחשיבות החוסן הקהילתי בדיוק בזמנים כמו אלה.

אני יודעת שיש לי עוד הרבה מה להכיר וללמוד על שער הגולן, אך גם בתקופה קצרה זו מרגישה שלמדתי הרבה על המקום ויושביו, ושמחה להיות כאן ולעזור כמיטב יכולתי.

אחד הנושאים שכרגע בצנרת הוא להפעיל מחדש את צוות מש"א, צוות שאני רואה בו חשיבות רבה כגוף שמהווה צוות עבודה, גיבוי ובקרה למנהלת מש"א.

לאחרונה ביקשה המזכירות לקבל דיווח על מצב התעסוקה בשער הגולן. אעלה כאן את עיקרי הדברים שעלו בדיווח:

- בעת בניית התקציב השנתי, הקהילה מסתמכת מאוד על ההכנסות מעבודת החברים. ב-2019, למשל, הכנסות מעבודת חברים היוו 63% מסך מקורות ההכנסה של הקהילה. לכן מובן למה בדיונים חוזרים ומדגישים את הצורך במיצוי יכולות ההתפרנסות של החברים, והגדלת מקורות הפרנסה.
- לצורך דו"ח זה, היינו צריכות לאסוף נתונים ממקורות מידע רבים ושונים: דוחות התמחיר, דוחות מתוכנת עובדי חוץ, דוחות מ"גולן", דוחות מחשבוניות בהנה"ח, דוחות מתוכנת הנוכחות ועוד. הרבה עבודה ידנית, ממש לא בלחיצת כפתור. מצב זה שיקף לנו את הקושי בקבלת נתונים, מעקב, בקרה וקבלת החלטות בהתאם, והדגיש בפנינו את הצורך לרכז את כל הנתונים בתוכנה אחת. היום אנחנו עמלות על הכנסת כל המידע הזה לתוכנת הרגל (שמשמשת אותנו כבר עבור השכירים), תוכנה מצוינת שתיתן לנו תמונה שלמה בזמן אמת, שתהווה כלי עבודה לצורך ניהול טוב יותר. בהזדמנות זו חשוב לי להודות לשרה פרקל ולשרי פרידמן, שעוזרות לי המון בכניסה לעניינים, על העזרה הרבה בפרויקט הזה ובכלל, שבמסירות ובמקצועיות נכונות להתגייס לכל גחמותיי.
- בתמונה הכללית - בשער הגולן יש כיום 293 חברים, פחות מחצי - 137 - בגיל העבודה. יש

- גם כ-30 פנסיונרים שעובדים במשרה מתומחרת בהיקפים שונים.
- מבדיקת ממוצע השכר לחבר בין השנים 2015-2019 נראה כי יש עלייה בין השנים 2015 ל-2018, מגמה שנעצרה ב-2019. בהשוואה לשכר הממוצע במשק הישראלי, הממוצע בקיבוץ נמוך באופן עקבי בפער של כ-1100 ₪ ברוטו בחודש.
- בדקנו מהן המגמות במספר החברים העובדים לפי מגזרים - בנושא זה נראה כי יש תנודות קלות מאוד: במספר עובדי החוץ נראה כי יש עלייה קלה. במספר החברים העובדים ב"גולן" ובענפי המשק ישנן ירידות קלות.
- בדקנו גם מגמות במספר החברים העובדים בענפי הפנים לעומת מספר השכירים בין השנים 2015-2019 - נראית ירידה במספר החברים (מ-85 ל-77) לעומת עלייה במספר השכירים (מ-120 ל-145).
- עשינו גם בדיקה של ממוצע הכנסה חודשית לפי המגזרים:
 - ב"גולן" מ-9365 ₪ ברוטו בממוצע בשנת 2015 ל-11,325 ₪ ב שנת 2019.
 - בעבודת חוץ מ-9200 ₪ ברוטו בממוצע ב-2015 ל-11540 ₪ ב-2019.
 - בענפי הקיבוץ - כ-6000 ₪ ברוטו בממוצע.
- בהקשר זה, חשוב לציין את נושא תמחור המשרות לעובדי הפנים: התמחור האחרון שבוצע על כלל החברים העובדים בקיבוץ ותאגידיו היה ב-2014. מאז לא נעשו כמעט שינויים, מלבד אם היה שינוי במקום העבודה, או שינוי בהגדרת תפקיד. נתון זה הוא אחד ההסברים להכנסה הנמוכה מענפי הפנים. יש לבחון את הנושא בהנהלות הרלוונטיות.
- לתמחור נמוך יש השלכות רוחב נוספות מעבר לפגיעה בהכנסות לקהילה מעבודת חברים. לדוגמא, ירידה ברווחיות הענפים ועלייה בתמחור השירותים.
- נושא נוסף שנבדק הוא ממוצע שעות עבודה של חברים בענפי המשק, עולה כי הממוצע לחודש הוא כ-155 שעות. ע"פ תקנון העבודה של שער הגולן, משרה מלאה לנשים - 172 שעות בחודש ולגברים - 193. יוצא שהקהילה מפסידה 10% מפוטנציאל ההשתכרות של הנשים ו-20% של הגברים (אגב, משרה מלאה במשק הישראלי הינה 182 שעות בחודש).
- נקודה נוספת שעלתה היא העובדה ששעות החופשה/המחלה/ימי חג של החברים לא משולמים ע"י הענפים, אלא הקהילה סופגת את אי-ההכנסה. כך יוצא שוב שתמחור העבודה בענפים לא ריאלי. זו נקודה נוספת שחשוב לדון עליה בהנהלות הרלוונטיות.
- בנושא מצב העבודה עולה תמיד גם נושא מצב אי-העבודה.
- נכון להיום, כ-30 חברים בגיל העבודה בתת התפרנסות (מתחת 5000 ₪ ברוטו) או אי-עבודה. ללא צרכים מיוחדים. מתוך 137 חברים בגיל עבודה זה אומר כ-22% מכלל החברים בגיל העבודה.
- בישראל לפני הקורונה אחוז האבטלה היה פחות מ-4% (אחוז זה נחשב לאי אבטלה).
- בין החברים הללו יש כאלה ב"מצבים זמניים", כמו חברות בחופשת לידה, חברים שנמצאים בין עבודות וכד'. ויש גם מצבים יותר קבועים - כמו תמחור נמוך בקהילה, כפי שציינתי קודם, ומצבים כרוניים של חברים שעובדים שעות מעטות או לא עובדים כלל.

המצב הזה של אי-עבודה הוא תמיד כואב גם לאותו חבר וגם לקהילה, ובעייתי מבחינה חברתית וכלכלית. דרכי הפעולה שאני נוקטת בעניין זה הן:

- פגישות יותר תכופות להתעניינות ושיקוף המצב והציפייה למציאת עבודה.

- עזרה בבניית ושיפוץ קורות החיים והכנה לראיונות.

- עידוד ליציאה ללימודים מקצועיים.

- ליווי וייעוץ בהתלבטויות על תנאי משרות, הפנייה למשרות רלוונטיות, שליחת פרסומים.

לפעמים יש הצלחות, לפעמים פחות. יש חברים שמעוניינים יותר בעזרתי ויש כאלה שפחות.

אני משתדלת לתת לכל אחד את המרחב שהוא זקוק לו ולהציע את עזרתי, מתוך הבנה שזה

מצב שאף אדם נורמטיבי לא רוצה להימצא בו, ושחשוב לכל אחד למצות את יכולותיו,

ולמצוא עבודה מתגמלת, מספקת ומצמיחה.

זאת תמונת המצב נכון להיום, יש כאלה שיגידו שזה מספר גבוה. עם זאת, בתקופה שאני

בשער הגולן כ-4-5 חברים מצאו עבודה חדשה. זה מראה שהמספרים האלה הם דינמיים, ואני

מציעה לא להיצמד אליהם יותר מדי.

לאור חלק מהנתונים שהוצגו כאן, נתבקשתי לאחרונה לבדוק אפשרות לבניית מנגנון של

יצירת קשר בין היקף העבודה ומתן הבונוס השנתי, מכיוון שזה יכול לעודד השלמה למשרה

מלאה. אני בוחנת מודלים שקיימים בקיבוצים אחרים ומנסה להתאים זאת בצורה הכי טובה

ורלוונטית לשער הגולן. אני מבينة שזה נושא רגיש, שראוי לשקול בכובד ראש, ואשמח לשמוע

רעיונות/הצעות בעניין. כשהדברים יהיו מגובשים, הם יגיעו לדין במזכירות הרחבה.

לסיום, כמה מנהלות:

אני עובדת בימים ב', ג', ד'. מוזמנים בשמחה לתאם איתי פגישה ישירות או דרך שלומית

סבח. הטלפון שלי 050-7496314. והמייל masha@golan-gate.co.il.

חדוה שקד

כל שלא אמר שלושה דברים בימי הקורונה בלי לשבור את השיניים, לא יצא ידי

חובתו, ואלו הם:

• **שאל אמסטרדםסקי (הפרשן הכלכלי)**

• **בדיקות אפידמיולוגיות**

• **עקומה אקספוננציאלית**

ועכשיו - בוחן אישי קצר/ נסו לומר את המשפט הבא במהירות:

שאל אמסטרדםסקי אמר שבלי בדיקות אפידמיולוגיות לא ניתן לישר את העקומה

האקספוננציאלית.

מי שהצליח בלי לטעות - שיקום!

יעקב שן

קטעים מהמטעים - אוטוטו חורף!

בן רימר

הקיץ חותר לסיום ואיתו עונת הקטיפים כבר נראית בפתח. במטעי **התמרים** שלנו הגדיד קרוב מאוד - התחלנו בגדיד זן הברהי בימים אלה, ולאחריו זן המגיהול, שאותו נתחיל, ככל הנראה, באמצע ספטמבר.

בשני הזנים אנחנו מצפים ליבול טוב. במגיהול השקענו הרבה השנה בסניטציה של המטע כדי להגיע לגדיד כמה שיותר נקיים ממזיקים ופטריות, צרות מוכרות שתוקפות את הפרי שלנו עקב לחות יחסית גבוהה לגידול מגיהול. בנוסף, החלטנו העונה לשלוח את הפרי לבית אריזה המתמחה בפרי צפוני, בניסיון להגיע לאיכות גבוהה בנוסף ליבול הגבוה הצפוי. כל שנותר הוא לקוות לגדיד מוצלח.

למעשה הברהי והמגיהול הם הזנים האחרונים שנשארו במטע. מטעי האמרי, החיאני והחלאווי כבר נעקרו.

באבוקדו הקטיפי יחל בזן האטינגר, עדיין הזן הראשון שלנו לעונה, אי שם בתחילת/אמצע אוקטובר (בעונה הבאה חלקת הזן דיי, זן קיץ מקדים, תחל להניב ונקטוף פרי כבר בחודש אוגוסט).

מבחינת יבולים אנחנו מצפים לשנת יבול טובה בהחלט. כרגע קשה להעריך את רמות המחיר, אבל מסתמנת עונה טובה גם בהיבט זה.

העונה נכנסות לניבה שנה ראשונה עוד מספר חלקות של זנים שחורים (ג'ים והאס לביא).

בעוד כחודש ניטע את **נטיעת הסתיו** - נטיעה מפוצלת לשתי חלקות. חלקה אחת סמוך לגבול, על שטח החיאני שנעקר, וחלקה שניה דרומית לחורשת דבורת השלום. בסה"כ כ-50 דונם משלושה זנים: ג'ים, מלומה ועירית, כשהשניים האחרונים הם זנים הניטעים לראשונה בשער הגולן. ואז חשוב שנאחל להם קליטה מהירה ושיעברו קלפי בקלות. בימים אלה הכנת תשתית ההשקיה בחלקות נכנסת להילוך גבוה, ואנו מתכוונים לנטוע באזור סוף ספטמבר (כמובן תוך כדי הגדיד, כדי שיהיה מעניין...). בסוף קיץ 2021 ניטע נטיעה אחרונה וניכנס לשנת שמיטה.

שתהיה לנו עונה מוצלחת.

החינוך החברתי מסכם שנה

מיוחדת במינה

קרלה ניימורקס

שנת תש"ף הייתה שנה מיוחדת מאוד, מאתגרת עבור כל אחד ואחת מאיתנו ובמיוחד עבור הילדים. תקופה זו העמידה אותנו מול מציאות משתנה, הנחיות מתחלפות ואי וודאות יום יומית. עם כל זה, לנגד עינינו עמדו ילדי ונערי מערכת החינוך שלנו. לפעמים היה נראה שהם מצליחים להסתגל למצב הרבה יותר מהר מאיתנו.

עם כל הקושי, המגבלות והאתגרים שהוצבו בפנינו, אני שמחה להסתכל היום אחורה ולהגיד "הצלחנו", הצלחנו עם המון עבודה קשה, מחשבה וגמישות שלנו, של הילדים ושלכם ההורים. אחרי שעבדנו באופן רגיל בתחילת השנה, נאלצנו לסגור, פתחנו מחדש עם התאמות ושינויים יומיומיים. ואופס - הגיע אלינו החופש הגדול. חופש גדול במהלך גל שני בקורונה, ללא ספק ידענו שיהיה לנו אתגר לא קטן. יחד עם הצוות לא ויתרנו, התאמנו את עצמנו כל יום מחדש, שינינו תוכניות, הוספנו פעילויות בתוך הקיבוץ, יצרנו בעצמנו, יצאנו המון לטבע, הכרנו מקומות חדשים, וגילינו שגם בידוד של כמה ימים לא יעצור אותנו מלייצר חוויה חינוכית כפית ומלמדת עבור הילדים שלנו.

כל זה לא יכול היה לקרות ללא הצוות המדהים שלנו, שעבד שעות נוספות, חשב מחוץ לקופסה ולא היה מוכן לוותר על עשייה משמעותית עבור הילדים.

צוות יקר, תודה על כל הנתינה, העשייה, האכפתיות והאהבה האין-סופית לילדים. אתם עושים עבודה מדהימה ואני מלאת הערכה לכל אחת ואחד מכם. ולכן חשוב לי לציין את כולכם:

מדריכי הכיפון - **חני אופיר, יעל אלמקייס, טל אבן צור ונעמי קורץ**.

מדריכי המרכז - **ריקי חן ועומר דניאלי**.

צוות הנוער - מדריכת המז"ח - **בר נוסבך**, מדריכי הנעורים - **אביב גיצין ובן סבאג**
צוות התגבור שלנו, שעזרו לנו כשהיינו צריכים במהלך כל השנה: **גיא רבינוביץ, צוף תורן ורועי רונן**

איך אפשר בלי המד"צים המהממים שלנו: **תומר תורן, עמית דגן, קאמי אלון, יוני משוב, יובל כהן, ליאת עברי, איתי אפשטיין, תו עברי והדר קדוש**.

וכמובן, **עינת ורמי** שהיו שם לעזור ולתמוך בכל דבר.

אני אנצל את ההזדמנות להיפרד ולהגיד תודה רבה ל**טל אבן צור**, שממשיך לדרכו בחיפה ללימודים בטכניון ול**אביב גיצין** שמסיימת שנה מדהימה בהובלת הנעורים וממשיכה לדרך חדשה. תודה לכם על כל העשייה והנתינה אתם אנשי חינוך בכל רמ"ח אבריהם ואין ספק

שהשארתם חותם בחינוך החברתי שלנו. למד"צים המסיימים, חלקם כבר התגייסו חלקם כבר בשנת שירות - תודה על כל השנים של עשייה משמעותית כחלק ממערכת החינוך שלנו, תזכרו שתמיד יש לכם מקום לחזור אליו.

לכם, ההורים, תודה שסמכתם עלינו, תמכתם לאורך כל התקופה וקיבלתם בהבנה את כל השינויים וההנחיות.

והכי חשובים - ילדים, ילדות, נערות ונערים שלנו, מקווים שהיה לכם חופש מהנה, מלא בחוויות עשייה וכיף עם החברים והמדריכים.

עוד כמה ימים נפתח בשנה חדשה, נקבל קבוצה חדשה שעולה לכיתה א', ויחד עם כל ילדי החינוך החברתי נמשיך בעשייה חינוכית.

מאחלת לכולנו שיחד נצליח להתגבר על כל השינויים, שנדע לקבל אותם בהבנה, שנצליח להיות גמישים וסובלניים מול כל האתגרים שעומדים בפנינו.

שזו תהיה שנה של עשייה חינוכית פורייה, של כיף ויצירה.

לעולים לכיתה א' - אנחנו כבר מתרגשים לקבל אותכם בחינוך החברתי!

בהצלחה לכולנו,

קרלה, מנהלת החינוך החברתי

היה היה כרם בשער הגולן

אילן אשל מעלה זכרונות

שטחים

הכרם הראשון ניטע בשנות הארבעים הראשונות מדרום לקיבוץ, ליד בריכות הדגים הישנות (כיום נטוע שם אבוקדו). יותר מאוחר, בראשית שנות השישים, ניטעו שטחי כרם חדשים באזור הדוור (כיום חוות הלולים ושטחי בננות). גודל השטח הכללי בשיאו היה כ-200 דונם.

זנים

בראשית הקמת הכרם המחשבה העיקרית הייתה לטעת זנים המניבים מוקדם בעונה, כדי לקבל את המחירים הטובים ביותר. לא היה לנוטעים די ניסיון וידע על מנת להחליט איזה הם הזנים הטובים ביותר, ולכן נטעו מספר רב של זנים כדי להחליט בהמשך איזה מהם כדאי להרחיב. הזנים לפי סדר ההבשלה היו: שסלה - זן מקדים שנבצר בסוף מאי. בעל יכול נמוך ואיכות פרי בינונית. מדלן - השני בהקדמת הבשלה, זן בעל איכות טובה. מלכת הכרמים - זן בעל אשכולות גדולים וענבים גדולים ומרשימים, נבצר ביוני. מוסקט המבורגי - זן בצבע סגול בעל טעם מיוחד ומבוקש מאוד, ונבצר בתחילת יולי. יותר מאוחר נוסה הזן אלפונס - זן בעל צבע כהה כמעט שחור ויכול גבוה הנבצר בתחילת אוגוסט. כל הזנים של ראשית הכרם היו בהדליה נמוכה שחייבה את הבוצרים להתכופף בזמן הבציר ולכן הקשתה מאד עליהם.

פיתוח

בתחילת שנות השישים התחילו לחזור לקיבוץ יותר ויותר בנים מהצבא ונכנסו לעבוד בענפים השונים. ריכוז הענף עבר לצעירים, ולאט לאט נכנסו שינויים רבים בשיטות העבודה. השינוי הראשון היה שינוי שיטת ההדליה מכרם נמוך לשיטת הוורנדה הגבוהה, המאפשרת עבודה בגב זקוף. יחד עם שינוי זה נכנסו גם עגלות בציר קטנות, עליהן מונח הארגז אליו בוצרים את הפרי, ולאחר מכן גם שיטות איסוף הארגזים על משטחים בצורה ממוכנת.

שינוי בהרכב הזנים

השוק בישראל השתנה במהירות וחיפש זני ענבים משופרים, ובמיוחד זנים ללא חרצנים. המדריך האזורי למטעים, רולנד קימלמן, הציע לי כמרכז הכרם, לנטוע זן חדש אמריקאי בשם פרלט. נטענו חלקה גדולה בדוור, אך עד מהרה גילינו שהזן אמנם מבוקש, אבל דורש הרבה ימי עבודה בדילול האשכול, עקב צפיפות רבה של הענבים הגורמת ליותר מחלות ומזיקים ולענבים קטנים מאוד. הפתרון היה דילול ידני. אבל זה היה פתרון בעייתי. כאשר יצאתי ללמוד בפקולטה לחקלאות ברחובות, הציע לי המדריך לעשות עבודת גמר בדילול כימי בעזרת החומר ג'יברלין. הניסוי התבצע בכרם שער הגולן, והפך עד מהרה לשיטה המקובלת בכל הארץ. מאוחר יותר נמצאו זנים טובים יותר שלא דורשים דילול, אבל הכרם שלנו כבר הלך לעולמו.

הצוות

כות הראשונים להקמת הכרם בשער הגולן נתונה לשלושה וותיקים: מנדל שפריר, אברהם הלמר, ומשה קרני. יותר מאוחר הצטרף לצוות גם שלמה כהן כאחראי על ההשקיה. בשנת 1958, כשחזרתי מבית ניר, הצטרפתי בתור בן הקיבוץ הראשון לענף. יותר מאוחר הצטרפה

גם ערה אריאלי, ואחריה ראובן שטיין, דוד לובל אחי, צביקה הראל ודובי אריה. בעונת הבציר עבדו חברים רבים בעיקר בגיוסים לבציר עצמו, אבל היה צורך מיוחד בהכשרת עובדים, ובעיקר עובדות לאריזה. באריזה עבדו נשים רבות: רבקה צוקרמן, סתירה הדרי, נמרה עברי, ערה אריאלי ועוד. בעונה זו בין אמצע מאי לאמצע יולי היינו עובדים שעות רבות כל יום מ-4.00 בבוקר ועד סיום האריזה אחרי הצהריים, אבל לא התלוננו כי אלה היו החיים בקיבוץ.

הווי

בצוות הכרם נוצר הווי מיוחד. בעונת הזמירה בחורף, כאשר בדוור היה קר במיוחד, היינו מוציאים ארוחות שחיתות בארגזי פח של "עבודות חוץ" לסככה בדוור, ומבשלים חביתות וצי'פס ליד אש שקצת חיממה אותנו. בעבודת הזמירה הייתה נוצרת תחרות מי הזומר המהיר, ביותר ואף אחד לא הצליח להשיג את דובי אריה. שקיבל את התואר "הזומר המהיר ביותר בשער הגולן".

באריזה גם כן התפתחה תחרות "האורזת הטובה ביותר". רבקה צוקרמן הייתה מנצחת תמיד, וסתירה הדרי התלוננה תמיד שלה נתנו ענבים פחות טובים, ולכן הפסידה.

לסיכום, אני זוכר את ענף הכרם ואת התקופה בה עבדתי בו כתקופה יפה ומעניינת שנשארו לי ממנה רק זיכרונות טובים.

בנוסטלגיה,

אילן אשל

חסורת וגאווה - 82 שנות בנות בשער הגולן!

נעים להכיר: שטח 54

נטיעת מטע בננות חדש היא חגיגה אמיתית אצלנו, טוב אולי לא כמו ההתגייסות הגדולה של פעם, אבל עדיין אירוע חשוב עם נופך נוסטלגי בחיי הקיבוץ. אז ברוך הבא, מטע חדש - חלקה 54 בשטחי דוויר, 36.5 דונם יפהפיים, בה ניטעו 11 אלף שתילים רעננים, שלא קיבלו

אפילו שעה של חסד לפני ההתמודדות האמיתית של חייהם... עם השמש הקופחת של אוגוסט. כל הכבוד לבנצ'יקים שלנו!

לא ינום ולא יישן שומר שער הגולן

אביב לשם מראיין את פואד

כולנו מכירים אותו, חולפים על פניו בכניסה לקיבוץ ומנופפים אליו לשלום. הוא מצידו מכיר את הפנים והשמות של כולנו, מזהה את הרכבים של הקיבוץ והפרטיים של חברים על פי מספרם. הגיע הזמן להכיר אותו קצת יותר טוב, לא? באחד הלילות באתי לראיין את פואד, שומר הלילה שלנו ב"בוטקה" המיתולוגי הצמודה לשער הראשי. כמובן שישב איתו אורח, אירוע יומיומי כמעט, הפעם זה היה אחד מצעירי הקיבוץ, שבא לארח לו חברה, לשתות קפה ולשוחח. הצטרפתי, שתינו קפה מר אחד, ואחריו עוד אחד, ועוד אחד, ודיברנו.

אז ככה. פואד גני'אם בן 55, מתגורר בכפר הדרוזי מג'אר. הוא נשוי, אב לשלושה ילדים, הגדול ביניהם כבר בן 31, וסבא לשישה נכדים.

- ספר לנו עליך. מה עשית לפני השמירה בשער הגולן?

שירתתי ביחידה מיוחדת בצה"ל. באחד האירועים יצא לי לחלץ ולהציל חבר ליחידה, שבתמורה להצלת חייו החליט להכיר לי את מנחם גולן ויורם גלובוס, שעמדו בראש תאגיד הקולנוע גלובוס גרופ, והוא המליץ להם להעסיק אותי. נפגשתי איתם והם התלהבו ממני ושלחו אותי לקורס מאבטחים, ואחריו התחלתי לעבוד אצלם כמאבטח של שחקני קולנוע, שהגיעו לארץ לצלם סרטים. המפורסם ביותר היה סילבסטר סטאלונה, שצילם פה סצינות של רמבו בשנת '86, והיו אחרים. עשיתי את זה 17 שנים. היה מעניין, ממש עולם אחר. בשלב הבא מימשתי אהבה שיש לי לאומנות, כשנרשמתי ללימודי תואר באומנות. הייתי מורה לאומנות במשגב, וחוף מצויר שאל האומנות הזו אני לא מתחבר, לימדתי פיסול בעץ ובחימר, נפחות, צורפות וויטראז'.

- איך הגעת אלינו?

כן היה רב"ש, והוא הכיר אותי דרך השומר לילה של מסדה, שהוא חבר של המשפחה שלי. הוא הכיר לי את חן, ששאל אותי אם אני רוצה לעבוד כשומר לילה של שער הגולן הסמוך, הסכמתי, ומאז אני אתכם כבר שנה עשירית.

- רוב האנשים מתפקדים טוב יותר ביום. מיעוט מתפקד טוב בלילה. אתה איש לילה?

כן. אני חי בלילה כמו ביום. אחרי משמרת אני ער כאילו זה תחילת היום. אין לי שום בעיה לנהוג הביתה אחרי לילה.

- מה סדר היום שלך בלילה?

אני מתחיל עם סגירת שערים ופשפשים ובבוטקה, משעה 21:00 עד 05:00 למחרת. אני בא לעבוד, מחפש אם יש משהו חשוד מסביב לגדר, הכנות לפריצה, חתך בגדר, אני בודק הכול. עד היום ניסו לפרוץ ולא הצליחו. ניסו קופת בית, את הגדר, ניסו לפרוץ בכלבו. אני לא יושב ובוהה בתקרה, אני עסוק בלא להיות מופתע, גם כשאני יושב עם מישהו אני דרוך. שם לב לכל דבר.

- זה נראה שאתה מכיר כל פינה, כל מספר רכב, כל פנים.

אני מכיר את כל הקיבוץ, כל פינה, אף אחד לא יכול לעבוד עליי, גם לא הצעירים. לגביי אורחים או זרים - מי שלא שייך לקיבוץ, אין לו מה לעשות פה מבחינתי. אני מרגיש שיש עליי אחריות רצינית, כי כולם ישנים ורק אני ער, בשבילכם. אני מסתובב עם קלנועית באור דלוק ולפעמים כבוי, לפעמים אני צועד רגלית. אני שומר.

- מי מתעורר ראשון בבוקר?

יש את חליבת הבוקר ברפת, המשאיות יוצאות מוקדם, אבי שנק יוצא מוקדם לחלוב. הקיבוץ מתעורר, קרני שמש ראשונות, ובחמש אני מסיים משמרת ונוסע הביתה. אני אוהב את האנשים פה, יש לי הרבה חברים, יושבים אצלי כל ערב.

- איך נעשה הקשר עם הרב"ש?

אני ביחסים עם ארבעת הרב"שים איתם עבדתי: חן אלה, גיא אלסטר, אייל מורן ואלי עמוס. כולם נהדרים, אכפת להם וזה הכי חשוב. כל ערב, כשאני מגיע לעבודה, אני מקבל תדריך קצר, אם יש עדכונים על התראה ביטחונית או פלילית, או אם היה אירוע חריג בקיבוץ אחר. בבוקר אני מעדכן את אלי אם היה משהו חריג או לילה שקט. התיאום הזה חשוב מאוד.

כל הכבוד ותודה רבה שאתה שומר עלינו באחריות גדולה כל כך.

הקיץ שלנו בראי הדורות

מדור חדש באתר הקיבוץ על נוסטלגיה ותמונות מהעבר, בעריכת נורית קצירי

אי אפשר להימלט ממנו. כל שנה הוא מגיע.
כשהגשם יורד, כשהרוח נושבת קרירה, אנחנו שוכחים איזה כבשן יהיה פה בעוד כמה חודשים.
והוא אף פעם לא מפספס.
אז הנה אנחנו בלב ליבה של העונה הכי ארוכה והכי מאתגרת - הקיץ של חום יולי אוגוסט.
החום הזה שלא נחלש, לא פוסק ביום ובליל, בדיוק כמו לפני שנים.
כל אחד מאיתנו שחי בעמק הזה מתמודד איתו ושואל את עצמו: האם השנה הקיץ יותר חם משהיה?

כמה יפה כתב מאיר אריאל המוכשר:

" זרעי קיץ

נישאים ברוח

מעירים זיכרונות

מעוררים ערגונות

זרעי קיץ באים בנחיריים

ורומזים איזה קיץ

הולך להיות..."

הזכרונות אכן מתעוררים.
הקיצים שהיו פה פעם ללא מיזוג, ללא בתים מרווחים ומקררים מלאי כל טוב היו אחרים, קשוחים.
כדי להתקרר מעט היו מפעילים טפטפת שהרטיבה עשב ים תחוב ברשת החלון ויותר מאוחר ונטילטור קטן.
הכי מומלץ היה לקפוץ לתעלות המים שהקיפו את הקיבוץ והובילו מי השקיה לבנות, לכרמים ולמטעים.
לפני מלחמת השחרור הלכו כולם לרחוץ בנחל הקרוב, הלא הוא הירמוד.
שם כמעט טבעה עפרה שן, ילדת הגן שלא ידעה עדיין לשחות, ומצילה היה בן קבוצתה, כבר אז שחיין מחונן - יובל תורן ז"ל.
בררכת השחייה הייתה בשנים הראשונות של הקיבוץ במקום שבו נמצא היום מרכז המזון של הרפת. והייתה למעשה בריכת בוץ.

היא נחפרה באדמה שעליה הונחו אבנים ולאחר כמה דשדושים הפכו המים בתוכה לחומים.
הילדים של פעם, שאהבו להתרחץ בבריכה, לא ישכחו את סיפור הטביעה של יהושע לרר ז"ל (האבא של רחל להט, בתי לשם ונעמי מור), ובני בוגסלבסקי ז"ל שהיה ימאי הציל את יהושע

בדקה ה-90 ממוות בטוח. לימים יצא בני עם קבוצת הל"ה ונפל בדרך לירושלים עם כל חבריו לקבוצה.

בלילות הקיץ, כשהחום היה בלתי נסבל בתוך בתי הילדים, ישנו כל הילדים על הדשא הגדול מול חדר האוכל, כל ילד במיטתו ועליה מתקן שעליו מתוחה כילת רשת דקיקה. הימים היו ימי קדחת, ובעזרת הכילות קיוו למנוע את עקיצות היתושים.

כשהחל הקיץ - הבשילו הענבים. עם הנץ החמה יצאו החברים לבצור. טעמם המתוק של ענבי הפארלט, התמר, השאסלה, המוסקט והסולטנינה עדיין נשאר בזכרון החיך.

קצת מאוחר יותר הגיע גם עת קטיפת הרימונים והמישמש. הרבה ידיים נדרשו לקטיפת ולבציר, וכל אחד נרתם לעזור בין בגיוסים יזומים ובין בעבודה קבועה.

וכמו היום כך גם אז, בחופש הגדול דאגו לתעסוקה לילדים ועשו קייטנה לכולם מכיתה א' עד י"ב.

הייתה זו "הנדידה הגדולה". כל מערך החינוך ומטבח הילדים יצאו לחיפה או לעיר חוף אחרת בצפון, ובמבנה בית ספר שנשכר מראש הקימו מעין קיבוץ קטן. הילדים ישנו בקבוצות החינוכיות מקוריות וטופלו ע"י המחנכות הקבועות. חדר גדול נשכר בדירה ליד ביה"ס שאותו הפכו למטבח ולמקום לינה למבשלות ולצוות החינוכי.

בימי הקייטנה נהגו לפנק, לפנק, לפנק ולהכין מאכלים מיוחדים שישמחו את הילדים. קרבת הים כמובן קבעה את סדר היום. כל יום רחצו בים תחת השגחה קפדנית של מבוגרים כדי שלא יטבע, חלילה, מישהו. המון משחקים תחרותיים, המון "בונדינג" בין הקבוצות ובעיקר טעימה קטנה ממנעמי העיר.

לאחר שבועיים-שלושה של קייטנה חזרו כולם לקיבוץ שזופים ובריאים יותר.

והיום?

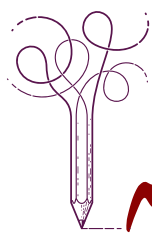
התעלות כבר מזמן נעלמו, ובתים חדשים נבנו עליהן, השדות והמטעים מושקים בשיטת הטפטוף. במקום הכרמים ומטעי הרימונים והמישמש ניטעו אבוקדו, תמרים ועוד המון בננות. ליד בריכת הבוץ שאיננה עומד מרכז המזון של הרפת, הקייטנות כבר לא מתקיימות כמו פעם, הילדים כבר לא לנים ביחד על הדשא הגדול, אלא בחדרים ממוזגים בבתים היפים עם ההורים.

אכן, היו ימים, ימים של קיץ אחר.

והיום? גם היום לא קל. יש קושי מסוג חדש שלא ידענו מעולם. ואף אחד לא ידע לרמוז לנו איזה קיץ הולך להיות...

חייבים ללכת לכל מקום עם מסכה על הפנים, שמקשה ומכבידה על הנשימה. צריך להיזהר, צריך לשמור מרחק, לפעמים צריך להיסגר. הקורונה הפכה את החיים בקיץ הלוחט לבלתי נסבלים.

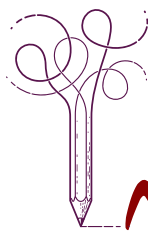
נעים להיזכר בעבר. אז, לפחות גם כשהזענו מרוב חום, אפשר היה להתקרב ולהתחבק ללא הגבלות.

חברים כ/תבים

בגן היתה גננת / מאיר בן עמי

קוביות ארוכות ודפים ירוקים עזרה קצת לבנות מגדל ולטוס ביחד איתנו אל על, חוץ מהצביטה בלחי שאותה הכי שנאתי. גננת ברוריה ידעה גם לשיר בעיקר כשבכינו וישבנו על סיר. תמיד היא הייתה שם כשרבנו על משחק נעמדה מיד באמצע ושמרה אותנו במרחק. היא מאוד אהבה ללטף לגרד בשיער ואת העורף לקרצף, אהבתי את ברוריה והליטוף תמיד התקרבתי אליה כפוף, חוץ מהצביטה בלחי שאותה הכי שנאתי. גננת ברוריה תיזכר לטוב למדתי אותה לנצח לאהוב, חוץ מהצביטה בלחי שאותה הכי שנאתי	בגן הייתה גננת - ברוריה. בכל בוקר הייתה מקבלת את פנינו בברכת הללויה, ביחד עם צביטה בלחי, מה שאני הכי שנאתי. גננת ברוריה הייתה טובה, אצלה הרגשנו גם אהבה גם חיבקה גם מחתה דמעות וספרה איתנו את האצבעות, חוץ מהצביטה בלחי שאת זה הכי שנאתי. גננת ברוריה ידעה מה אני אוהב ולמה בלי אמא תמיד כואב היא גרדה לי ככה בראש ואמרה לי לא לחשוש פתחה את המגירה הוציאה משחקים
---	--

חברים כותבים

העץ המכושף / רפי הלמר

בתוך הסובה באמצע הדשא הירוק,
במרכז הדשא יש עץ שנטוע עמוק.
בלילה סביב העץ נדלקים אורות ירוקים,
וענפי העץ נצבעים בצבעים מבריקים.

סביב העץ יש קסם נעים ומתוק,
כאילו כל העולם צבוע בצבע ירוק,
אנשים באים לראות את העץ בסובה,
שמפזר סביבו הרבה אור ירוק של אהבה.

גזע העץ הופך בלילה לצבע ירוק,
שורשיו עמוקים וחודרים לקרקע עמוק,
הרוח מסביב על ענפיו בלילה נשף,
והעץ נראה עם האור הירוק מכושף.

תולדות ספרים

חזש על המצף

מורדת - דבורה פלדמן

איש שטח - גיון לה קארה

הגברת במלון ריץ - מלאני בנג'מין

סימנים קטנים של אושר - לינדה הולמס

האריות מסיציליה - סטפניה אאוצ'י

בזמן אחר - ג'יליאן קנטור

בחזרה מהירח - זאב רז

המגילה מעכו - פאולו קואלו

להוריד הילוך ולהתחיל לחיות - הימין סונים

ניתן להזמין במייל:

Sifria7504@walla.com

או בוטאפ: 052-3864044

עצה לחיים בריאים - לא לקטר

מוסף עיתון "הארץ" 28.2.2016

אין מי שלא אוהב לקטר מפעם לפעם ולחוש את תחושת השחרור אחרי שמוציאים קיטור. אבל מתברר שהשחרור הזה עלול להזיק לבריאותכם. חצי שעה של קיטורים בכל יום מזיקה באופן פיזי למוחו של המקטר, כך לפי מחקר שנערך באוניברסיטת סטנפורד. ולא משנה אם אתם הד המקטר או הצד (האומלל) שנאלץ להאזין ולהנהן - חשיפה לרגשות שליליים עלולה להוביל לאובדן נייטרונים בהיפוקמפוס, החלק במוח המשמש לפתרון בעיות ותפקודים קוגניטיביים. קיטורים הם גם דבר מידבק, ואתם עלולים להיחפך לקוטרים גדולים בעצמכם, מה שיבריח חברים ומכרים, כמו שסטיבן הוקינג אמר פעם: "לאנשים לא יהיה זמן בשבילכם אם כל הזמן תכעסו ותתלוננו".

שלוש הערות בשולי כתבה זאת ועוד אחת ::

א. נתתי את הכתבה לד"ר טל לסקה בצירוף שתי שאלות: האם נכון והאם ראוי לפרסם. וזאת היתה תשובתו: "גם אם לא מדויק, הרי שציבור שאינו עסוק במה שלא טוב ועסוק במה שטוב - טוב לו".

ב. חברה אמרה: אבל תראי את ההפגנות, עברו מקיטורים למעשים.

ג. הערה שלי: כתוב "דָאָגָה בְּלֵב אִישׁ יִשְׁחָנָה וְדָבָר טוֹב יִשְׁמָחָנָה" (משלי י"ב, כה). לפעמים טוב לקטר, זה מקל. כנראה הבעיה היא אם מקטרים על הכל תמיד וכמה מקטרים. ולסיום הערה לשונית: לקטר במקור פירושו להעלות קטורת. לקטר במשמעות של להתאונן בא מהידיש: קוטר הוא חתול, כזה שיש לו הכל והוא ממשיך ליילל.

כרמלה

אחרי האונס באילת

בַּיֶּעַר / עִידִית בֶּרֶק

לֹא יֵרָק

וְלֹא שָׁלֹו.

כָּפָה אֶדְמָה אַחַת

וְשְׁלוֹשִׁים זָאֵב.

שלושים או עשרה - מקווים שכולם, המארגנים, האונסים ההעומדים בד ולא מונעים, שכולם יבואו על עונשם בעונשים חמורים.

אלו הם העולים לכיתה א' מהחינוך החברתי בשער הגולן:

גיא כהן
אמילי רוטבך
אריאל לשם
רון קרני
ליבי קרני
ליב בוברוב
שי זעירא
שקד זעירא
אורין וקנין
אוריה אברהם

ואלה עולים לתיכון - כיתה ט'

איתי צמח
מורן קוג'ה
עלמה מייזלס
רומי עברי
שני קן-דרור
שני עברי

יותם רבינוביץ' (מסדה)
עדי סתיו בן הרוש (מסדה)

שיהיה לכם מעניין ובכיף

בכוחותינו

בן קרוסקין התגייס והחל את שירותו הצבאי. בהצלחה!
אמנם לא בשער הגולן, אבל משלנו: **מורן בירמן** סיים חמש שנות שליחות דיפלומטית בשיקגו וחוזר ארצה. כל הכבוד!

צה"ל כבש אותנו

ביום רביעי 18.8 התקיים בקיבוץ תרגיל גדול של צה"ל, בכל מקום נראו קבוצות חיילים בציד מלא (ובמסכות), מכשירי קשר ותנועה ממקום למקום. ממש עומס, כמו בדיוחי התנועה, במדרכות מאחורי הבתים וליד שער הקיבוץ.

זהירות בונים כאן!

דורון רות, רכז מנהלת תכנון, שיכון ותשתיות, מדווח:

1. מבצע חיזוק גג המטבח והסדרת תקרת פח חדשה, תאורה, מאווררים ומערכת מתזים לכיבוי אש הסתיים בהצלחה, בניצוחו של קובי קוגיה רכז הבניין.
2. בימים אלה ממשיך מבצע פינוי גגות אסבסט ממבני חינוך וציבור והחלפתם בפנלים מבודדים מפח לבן. באזור החינוך: מבנה "צאלון" ומבנה "המרכז". מבנה המוזיאון וקטעים עם קירוי אסבסט על גג חדר האוכל.
3. בשכונת הירדן החדשה, ממשיכים בהנחת מצעים והידוקם עבור הכבישים, עם דגש על כביש 17, זה החוצה בין שכונת הכינרת (המערבית) לבין שכונת הירדן.
4. בתחום הבנייה הפרטית מתקדמות יפה נעמה להב עם תוספת חדר שינה בצד הבית ווירה קמינצקי הבונה קומה שנייה ומרחיבה את קומת הקרקע בביתה.
5. בקרוב יחל מבצע החלפת גגות האסבסט בשכונת החרמון (הצפונית) בפאנל מבודד לבן. המבצע יתפרס על שתי שנות תקציב.

זהירות - ה-ק-ו-ר-ו-נ-ה!

היא כבר כאן, ומתחייבת זהירות כפולה ומכופלת. כמו שנאמר "ונשמרתם לנפשותיכם". ממלאי התפקידים ביום-יום ובצוות צח"י נותנים מענה לחברים ומעדכנים את ההנחיות כל הזמן. שנעבור את הגל הזה בשלום ובבריאות טובה ונחזור לחיים נורמליים.

שער העלון

איור של הניק לשער העלון ב27.8.1993.

**לכל התלמידים והמורים המתחילים שנת לימודים חדשה
בתנאים חדשים ובהחלט לא רגילים
שיהיה לכולכם בהצלחה למרות הכל!**